

Tid uden ord

Når vi synes problemet er, at alt går hurtigere og hurtigere, så er resonans måske løsningen. Det er dybest set det, den tyske sociolog Hartmut Rosa siger, hvis man skal formulere det helt kort. Med 'resonans' mener Rosa vores forhold til verden, og hvorvidt vi som mennesker føler, at vi har indflydelse på det liv, vi hver især lever for os selv og med hinanden.

Hvis tempo-forøgelse er problemet, så er kunsten at få skabt plads til, at man igen kan få livet til at give genklang. Det har Hartmut Rosa en masse eksempler på, hvordan man kan gøre. I Klosterkirken gav vi i pinsen et bud på, hvordan man også kunne skabe rum for genklang.

Med arrangementet Tid uden ord inviterede Maria Hjerrild Linnet, Jan Braüner og jeg til 10 timer uden ord. Kl. 20.30 mødte folk op med liggeunderlag og andet sovegrej, og alle afleverede deres mobiltelefon ved check-in. Så fik man tildelt en kirkebænk, der blev ens personlige base. Kl. 20.55 var der praktiske beskeder uden for kirken. Kl. 21.00 indledte jeg med en kort refleksion over fortællingen om Babelstårnet, hvor Gud bevidst forvirrer menneskene med ord, og derefter var der ingen, der sagde noget indtil kl. 7.00, hvor vi inden morgenmaden, hævdede stilheden med fortællingen om Guds Ånd, der forener folk, så de pludselig forstår hinanden, selvom de taler forskellige sprog.

I løbet af natten lavede Komediehuset en forundringsparade kl. 22.00 og et drømmesyn kl. 00.30. Komediehusets skuespillere brugte hele Klosterkirken og alt foregik non-verbalt.

Mellem Forundringsparaden og Drømmesyntet spillede en saxofonist og en trompetist fra Horsens Musikskole nede fra Klosterkirkens gravkammer. Bare ved at spille musestille fra gravkammeret blev musikken slynget rundt i hele kirken. Lyssætningen indhyllede kirken i smukt lys, der skiftede i blå, grønne og røde nuancer, og når der ikke foregik andet, spillede en lydfil med stille elektronisk musik produceret af nogle seje 12-årige drenge fra Horsens Musikskole. Hele natten igennem stod der tapas bagerst i kirken, som man kunne gå og nippe af.

Nogle blev på deres bænk hele natten, andre lagde sig op i koret, nogle sov det meste af natten, andre sov slet ikke. Fælles for alle deltagere var en forundring over, at man måtte lægge sig lige, hvor man ville. Det virkede næsten grænseoverskridende for de fleste, at kirken – som de normalt forbandt med et sted, hvor der kun var regler – pludselig åbnede op og gav plads til, at man måtte være i kirken på sin egen måde en hel aften, nat og morgen.

Tid uden ord blev støttet af Horsens Provstis projektpulje.

Af Sarah Høgh Lodberg
Præst i GETSEMANE